işçi birliği

FRANSADAKİ TÜRKİYELİ İŞÇİLER BİRLİĞİNİN YAYIN BÜLTENİ

2 F

HAZİRAN 1973 SAYI = 2

S U N U Ş

İşte birinci sayısı ilgiyle karşılanan bültenimizin ikinci sayısı...Arada akan bir ayı aşkın zaman yoğun olaylarla dolu olarak geçti. Temeli kurulan Birliğimiz genişleme yolunda hızlı adımlar attı.

Bir yandan teşkilatlanma çalışmaları sürdürülürken öte yandan da arkadaşların sorunlarında yardımcı olmaya devam edildi. Türkiye Resmi Makamları ile ilk temaslar kuruldu. İşçi Ataşeliği ve Konsolosluk ziyaret edilerek, sorunlarımız dile getirildi.

Bu gelişmelerin en önemlisi ise ilk genel kurulun toplanarak, şu ana kadar kurucu yönetim kurulu ile yürütülmekte olan Birliğimizin, üyelerimizin kendi içlerinden seçtikleri yeni yöneticilerin ellerine devredilmesiydi. Gerçekten de olgun ve yapıcı bir genel kurul oldu. Dertlerimiz dile geldi, birleşmenin önemi tekrar ortaya kondu. Genel Kurulumuzda davetli olarak bir konuşma yapan Öğrenci Birliği Başkanının şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da Öğrenci Birliğinin, Birliğimize elinden gelen yardımı yapmaya devam edeceklerini bildirmesi büyük memnuniyet uyandırdı. Genel Kurulda ise tek üzüldüğümüz, davet edilmelerine rağmen İşçi Ataşeliği ve Konsolosluğumuzun temsilcilerinin aramızda bulunmamalarıydı.

Birliğimizdeki gelişmelere paralel olarak yayın kolu çalışmalarını sürdürdü. Gördüğünüz gibi bültenimiz bu sayıda muhteva açısından daha yüklü, ancak teknik bakımdan gerilemesini, yoğun çalışmaları göz önüne alarak bağışlıyacağınızı umuyoruz.

Yine Bültenimizin çok yüklü olması dolayısıyla birinci sayımızdaki Hikâye'ye bu sayıda yer veremiyoruz. Bu açıdan da mazur görüleceğinizi umar, gelecek sayıdan itibaren hikayenin devamını sayfalarımızda bulacağınızı bildiririz.

Hepinize başarı ve iyi günler dilerken, tenkitlerinizi ve yazılarınızı beklediğimizi tekrarlarız.

FTİB YAYIN KOLU

YENİ YÖNETİM KURULU İSİM LİSTESİ

1. Ali Gündoğdu	Başkan
2. Mustafa Kültürel	İkinci Başkan
3. Şemsettin Balcı	Sekreter
4. Beşir Mete	Muhasip
5. İsmail Tüm	Hukuk Kol. Başkanı
6. Salih Önem	Teşkilatlanma Kolu Başkanı
7. Müslüm Güler	Sosyal ve Kültür. Kolu Başkanı

DENETLEME KURULU
1. Ali Öney
2. Mustafa Hekimoğlu
3. Şaban Alemdar

ONUR KURULU
1. Enver Sarikan
2. Cemal Turan
3. Hüseyin Alemdar

Birliğimizin kuruluşu, çalışma düzenini yerleştirmeye uğraşması üçüncü ayını doldurmaktadır. Bu süre içinde hem tek tek bizlerin karşısına, hem de bütün olarak Birliğimizin karşısına çeşitli zorluklar çıkmaktadır. Tek tek karşımıza çıkan zorluklara değinmek önemsiz olacaktır. Çünkü Birliğimiz güçlendikçe tek tek zorluklarla, dayanışmanın verdiği imkanlarla daha kolay başa çıkabilmekteyiz.

Önemli olan Birliğimizin karşısında olduğu meselelerdir. Birliğimizin ilk sorunu maddidir. Henüz kendimize ait bir yer temin edememiş durumdayız. Bir yeri kira ile tutmak için en azından o yerin kirasını ve elektrik, gaz, su gibi masraflarını karşılıyacak kadar gelirimiz olması şarttır.

Diğer meselemiz, hepimizin dernek çalışmasının ne olduğunu yeni öğrenmekte oluşumuzdur. Aramızda eskiden derneklerde çalışmış çok az arkadaş vardır. Bir taraftan kanunları bilmek, tüzük ne demektir, onu bilmek ve çalışma düzeni kurmak gerekmektedir. Bunlarla uğraşırken aynı anda arkadaşlarımızın dertleri ile uğraşılması, işlerinin görülmesi de şarttır. Günde 8-10 saat işte çalışıp kalan zamanda bu işlerle uğraşmaktayız. Eğer az sayıda arkadaş bu işleri sırtlanırsa başarılı olamıyacağını söyleyebiliriz. Onun için üstünde önemle durduğumuz konu sağlam bir çalışma düzeni kurmak olmaktadır. Bu düzen sağlanırsa bütün zorlukların giderilmesi için kapılar açılmış olacaktır. Çalışma düzenimiz ise bilgiye dayanmak zorundadır, iyi niyetin yetmediğini her gün görmekteyiz. Durumumuz bu olunca, her üye arkadaşın bir dernek nasıl çalışır, dernekte nasıl çalışılır onu öğrenmesi şarttır.

Nasıl ki Citroen ya da Simca otomobil fabrikalarında üstümüze düşeni yapıyor ve sonunda günde sayısını bilmediğimiz kadar otomobil meydana getiriyorsak, inşaatlarda birlikte çalışıyor, yüzyıllarca dayanan binalar yapıyorsak, Birliğimizin içinde de öyle çalışmak ve üstümüze düşen en küçük işten en büyüğüne kadar hepsini yapmak ve temelleri sağlam atılmış bir birlik kurmak zorundayız.

Birliğimiz kanuni bir birliktir. Kanuni sınırlar içinde çalışırken, tüzükte belirtilen amaçlara en iyi hizmet edecek yolları bulmak ve geliştirmek de görevimiz olmaktadır.

Dernek, belirli amaçları olan ve bu amaçlarına varmak için çalışmağa karar veren kişilerden kanunların gösterdiği şekilde bir araya gelmeleri ile meydana getirdikleri kuruluştur. Derneklerin tüzükleri olur. Bu tüzük her

derneğin amacını hem de kanunun zorunlu kıldığı maddeleri ve nasıl çalışılıcağını belirtir. Tüzükler kanunlara aykırı olamaz. Ve birliğin aldığı kararlar da tüzüklerine aykırı olamaz, olmalıdır. Fakat birliğin üyelerinin çoğunluğu kararı ile tüzükte değişiklik yapılabilir. Ve her tüzük bunun nasıl yapılaçağını da gösterir.

Kanunen bir dernekte genel kurul, yönetim kurulu, onur kurulu, denetleme kurulu olması şarttır. Dernek bütün bu kurulların ve amacına uygun olarak kendisinin geliştirdiği diğer kollarının çalışması ile var olur. Tüzükte var olanların, diğer çalışma yolları ile uygulanması gerekmektedir. Aksi halde dernek diye yalnızca bir kağıt parçası kalır.

Bu kurulların ne olduğunu ve nasıl çalıştığını tüzüğümüzde yazılmıştır. Önemli konuları burda tekrar belirtebiliriz.

Birliğin en üst kurulu, üyelerin yılda bir kere toplanmasıyla meydana gelen topluluktur. Bu topluluğa kongre de denir. Genel Kurul toplantısında alınan kararlar, Birliğin o yıl takip edeceği yolu çizer. Ve görüşlerini belirtir.

Yönetim Kurulu : Genel Kurul toplantısında, "Birliğin" çalışmasını yürütmek için üyeler arasından seçilen 5 arkadaştan meydana gelir. Bu arkadaşların görevi Genel Kurul'un aldığı kararların ışığında Birliğin kuruluş amacını gerçekleştirmek için çalışmaktır. Yayınları, toplantıları, eğlence günlerini, işçi dertlerini çözülmesi için çalışma yollarını birbirlerine bağımlı olarak organize eder. Yâni tek tek yapılan işleri bir araya getirecek düzeni işletir. Bizim denreğimizde yönetim kurulu bir yıl başta kalır.

Onur Kurulu : Genel Kurul toplantısında üyeleri arasından seçilen üç kişiden meydana gelir. Bu üç kişinin görevi, dernek yönetim kurulunun çalışmalarını, birliğin amacına uygun olup olmadığını kontrol etmek, birliğin amacına ve ahlâkına uymayan üyelerin cezalandırmak, gerekiyorsa onları üyelikten çıkarmak haklarına sahiptir. Birlik, işçilere faydalı çalışma yapmak, onların bu günkü ve ilerdeki yararlarını sağlamak, görüşlerini yaymak isteyecektir. İşçilerin karşısındaki kişiler ve işçilerin sırtından geçinenler bu derneğe giremezler. Eğer girmişlerse onur kurulu bu kişileri üyelikten atar. Meselâ bir işçi simsarı bu derneğe giremez. İşçilerin aleyhinde çalışan bir tercüman giremez. Girmişse atılır. Şu ya da bu şekilde işçilerin birleşmesini önlemeye çalışanlar atılır. Onur kurulunun temel görevi kısaca, Birliğin Haysiyet ve onurunu korumak olmaktadır. Bu görevini, hem yönetim kuruluna, hem de üyelerine karşı yapmak zorundadır.

Denetleme Kurulu : Denetleme Kurulu da genel kurul toplantısında seçilen üç kişiden meydana gelir. Yönetim kurulunun faaliyetlerini ve hesaplarını kontrol eder. Çünkü yönetim kurulu, hem çeşitli çalışmalar yapmakta hem de üyelerinden para toplamaktadırlar. Bu parayı birliğin amacı içinde kullanmak ve çalışmalarınıda gene amaçlarına uygun olarak yürütmek zorrundadır. Bunun için de kontrol edilmesi şarttır. Kısaca, Genel Kurul ve Birliğimizin üyelerinin yıllık toplantısına verilen isimdir. Ve birliğin en üst organıdır. Aldığı kararların yürütülmesi için yönetim kurulunu seçer. Fakat onu da bir başına bırakmaz. Kendisi adına yönetim kurulunun hesap ve çalışmalarını kontrol edecek Denetleme kurulunu, Birliğin yönetimini ve üyelerini kontrol edecek Onur kurulunu seçerek tayin eder.

Birliğimiz nasıl çalışmaktadır: Birliğimiz çalışmalarını , yukarda belirttiğimiz temel kurulların yönetimi ve kontrollarında kol faaliyetleri ile yönetilmektedir. Bu kollar bildiğimiz gibi şu anda yayın kolu, teşkilatlanma kolu, kültür ve sosyal faaliyetler kolu, hukuk kolu olmak üzere dört tanedir. İhtiyaçlara göre daha yeni kollar kurulabilir. Yahutta bir kol ayrılarak yeni kollar meydana getirebilir.

Birliğimiz, çalışmasında kol faaliyetlerinin ayrı bir önemi vardır. Bu önem de, ancak kol faaliyetine katılan arkadaşların birliğin üyesi olacağı şartından; ve çalışmaları ile bütün bir Türkiyeli işçi kitlesinin içinde yer alacağından gelmektedir.

Unutmamamız gereken bizim bir İşçi Birliği olduğumuzdur. İşçiler bütün işleri beraber bir arada yapmaktadırlar. İşçi Birliğini de beraber yönetmek ve yürütmek zorundadırlar. Bütün üyeler yılda bir kere toplanarak Genel Kurul olarak bir araya geldikleri zaman yalnızca temel alır ve Birliğin takip etmesini uygun gördükleri yolu çizerler. Bu işçi birlikleri için yeterli olmaktadır. Yönetim kurulunu seçip bütün işleri onların yürütmesini istemek iki noktadan yahlıştır, çünkü o zaman yönetim kurulunun keyfi kararlarına ve hareketlerine imkan tanınmış olur. Bir yıl birliği yönetmek üzere başa gelenler istedikleri gibi davranma imkanını bulur. İkinci olarak işçi Birliğinin uğraşmak zorunda olduğu dertler çok fazla olur. Bir kaç kişi bu işin altından kalkamaz. Bir eşeğe deve yükü yüklemek olur. Üyeler, kol faaliyetlerinde yer alınca, yer aldıkları kolun hem kararına hem faaliyetine katılacaklardır. Böylece, Birlik bütün üyeleri ile yönetilecektir. Kol

faaliyetlerinin yararını açıkça şöyle sıralıyabiliriz:

1- Yönetim Kurulunun aldığı kararları birliğin haberleri sonucu üyeye kadar hemen iletir. onun yoluyla da üyelerimiz olmayan işçi arkadaşların da birliğin etrafında kenetlenmelerini sağlar.

2- Üyeler GenelKKurul toplantısı dışında da kolların toplantısına katılır, kararlara katılır ve birlikte hep beraber yönetilmiş olur.

3- her kol üyesi geniş işçi kitlesinin desteklerini Birliğe zamanında ve Birliğin çalışmasını yararlı olarak iş yapmasını sağlar.

4- Kol faliyetende yer aln üye, alınan kararların uygulanıp uygulanmadığını,parnın nerelerde kullanıldığını yakından görür ve her an hesap sorabilir.

5- Kol faaliyitleri içinde görev aln üye bir birlik nasıl çalışır onu öğrenir. Yakın temasta olduğu içinarkadaşlarını tanır. Kimlerin çalışkan olduğunu, kimin Birliğin amacına ters düştüğünü anlar. Böylece Genel Kurulda, yönetim kurulunu onurve denetleme kurulunu seçerken gözü kapalı hareket etmez. Doğru adamları seçer.

Birliğimiz bu gerçeklerigöz önüne alarak üye olmada kol faaliyetlerinde çalışmayı şart koymuştur. Eğer böyle olmazsa bir de ters ihtimaller vardır: Birliğin çalışmasına girmeyenler üye kabul edilirse böyle bir topluluk hem kişileri tanımıyacak hem de Birliğin aleyhinde olan olan kimselerin ister istemez yalan ve dolanlarının etkisinde kalacaktır. Başa geçen bir grubun, Birlik amacına hizmet etmesi için zorlanacağı yerde, kontrol eksik bırakılacaktır. Diğer yandan amacı işçilerin haklarını savunmak olmayanların dedikoduları ile bölücülük yapmak istiyenlere kapı arkalarında, köşe başlarında fiskos edenlere fırsat tanınacaktır. İşçi Birliği, çelikten bir yumruk gibi olmalıdır. Bu da iyi niyet ile, iyi niyetli kişilerin yönetime getirilmesi ile olmaz. Sağlam bir Birlik Düzeni kurmakla olur. Bizler, çalışan ve karar alanlar Beraber Yönetenler birliği olmak zorundayız. Geniş işçi kitleleri içinde ancak böyle yer alabilir, işçi dertlerini dile getirebelir. Çözümü için uğraşabiliriz. Aksi havanda su dövmek olur.

Herkesi üye kabul edelim, isteyen kol faaliyetlerine katılsın demek, yanlış bir düşünceyi savunmak olur. Bu iyi niyet yaşadığımız hayatta geçerli değildir. Kendimizi kandıramayız. Kim çalışıyor ve kararlara katılıyorsa oy ve söz hakkı onundur. Birliğe yalnızca ayda on frank verip kararlarda söz sahibi olmak isteyenlerin, bu düşünceyi savunanların gerçekleştireceği amaç değildir. İşçilerin çıkarlarının disiplinli çalışanlar tarafından sürüdürülebileceği açıktır. Yalnızca doğru amaçlar etrafında birleşmek yetmez. Bu amaçlara varacak doğru çalışma düzenini kurmak zorunludur.

-6-

YAZIŞMA ADRESİ

FTİB chez UETF

6, Place St. Michel
75006 Paris

OTURMA VE ÇALIŞMA İZNİ ALMAK

Her an karşılaştığımız güçlüklerden biri de durumumuzu kayda bağlamak, yani oturma ve çalışma müsaadesi almak. Bildiğimiz gibi geçen eylül ayından beri Fontane Kararnamesi yürürlüktedir ve yabancı işçilerin durumları yeni şartlara bağlanmıştır. Bu yayında bu şartlar hakkında bilgi sahibi olmaya çalışacağız.

KART DÖ SEJUR VE KART DÖ TRAVAY

Fransa'ya gelince üç ay içinde kart dö sejur ve kart dö travay (Oturma ve çalışma kartı) almak için başvurmak lâzımdır. Başvurulacak yer Paris'te polis prefektürlüğüdür. 95 Paris, 94 Val-de-Marne, 93 Seine Saint-Denis ve 92 Hauts-de-Seine bölgelerinde oturanların oturma ve çalışma müsaadesi için başvuracakları adres:

Prefektürlük: Rue de Lutèce, Paris 4e Metro: Cité. Salle Nord-Est, 6e Bureau, giriş katında. Pazartesiden cumaya kadar (cuma dahil) hergün saat 8.30 dan 17.00 ye kadar açık.

Paris dışında ise komiserlik veya belediyeye başvurulacaktır.

Başvurmaya giderken beraber götürmeniz gereken kâğıtlar şunlardır:

- Çalışma kontratınızdan ve ikamet belgesinden üçer tane. (İkamet belgesi: Attestation de logement: Atestasyon dö lojnan) İkamet belgesini patron ve ev sahibi imzalamalıdır. İkamet belgesi kontratın parçası sayılmaktadır.
- ONI (Office Nationale d'Immigration) masraflarının ödeneceğine dair kâğıt. ONI nin masrafları tamamen patrona aittir. Bu masrafları bazı patronlar ücretlerimizden kesmektedirler, bu kanunsuzdur.
- Patronun bir ay önceden, yabancı işçi çalıştıracağına dair almış olması gereken kâğıt. (Attestation de Dépôt d'offres d'Emploi : Atestasyon dö Depo dofr damplua). Bu kâğıdı patrondan alacağız ve üstünde mutlaka Direksiyon Departömantal

dö travay e dö men dövr'ün damgası olacak. (Direction Departementale de Travail et de Main-D'oeuvre). Bu kâğıt, damganın vurulduğu tarihten itibaren bir ay için geçerlidir.
- Beş tane vesikalık fotoğraf. Fotoğrafların arkasına adınızı ve soyadınızı yazacağız.
- Pasaport
- Teknisyen isek diplomanızın aslı ve tercümesi.

Bu kâğıtların hepsine birden dosya deniyor. Bu dosyayla müracaat, hem oturma, hem çalışma kartı için müracaattır. Dosya kabul edilmezse bize hemen bildirirler. Edilirse üç aylık bir geçici oturma müsaadesi verirler: (Autorisation Provisoire de séjour : Otorizasyon Provizuar dö sejur). Bu kâğıt çalışma büsaadesi demek değildir. Bu geçici üç ay içinde bizi çağırıp soru sormaları mümkündür. Üç ayın sonunda kabul edilmişsek, dosyamız ONI'ye gönderilir ve sağlık muayenesi için ONI'ye çağırılırız. Sağlam çıkarsak kontratımıza yazılır. Kontratımız ne kadar zaman içinse o kadar zaman için kart dö sejur (Oturma kartı) alırız. Kart dö sejuru, başvurmuş olduğumuz yerden alırız. Kart dö travay (Çalışma kartı) ise ONI tarafından verilir. Bu ilk kartlar için hiçbir para ödemeyiz. Çalışma kartınız verilinceye kadar kontratımız çalışma müsaadesi yerine geçer. Çalışma kartı ve oturma kartı, kontramızın muteber olduğu tarih için muteberdir.

Kontrat basılı bir kâğıda yapılır, üstünde vesikalık fotoğrafınız ve soğuk damga olmalıdır. Soğuk damgayı bölge çalışma ve emek müdürlüğü (Direction Départementale du Travil et de la Main-d'Oeuvre : Direksiyon Departömantal dü travay e dö la mendövr) vurur.

OTURMA VE ÇALIŞMA KARTLARININ YENİLENMESİ

Kartları yenilemek için, aynı ilk kartı almak için başvurduğunuz yere başvuracağız. Şu kâğıtları yanınıza almalıyız:
- Eski kartlarınız,
- Patronun bize yeniden iş vereceğine dair kâğıt. Bu kâğıtta meslek, ücret ve haftada kaç saat çalışacağınız yazılı olmalıdır.
- Başvurduğunuzda verilecek basılı kâğıttaki soruları cevaplandırmalıyız.
- Üstüne ad ve adresinizi yazdığınız pullu ve boş bir zarf.

Kartlarınızı yenilediğiniz vakit 12 Frank vergi veririz. Kartlarınızı almak için çağırıldığınızda, bu vergiyi ödeyip pul alacağınız yerin adresi bize bildirilir.

Eğer kartlarınız sınırlı zaman için ise, (temporaire : tamporer) müddetin bitiminden itibaren <u>bir ay içinde</u> sınırsızsa üç ay içinde yenilemek için prefektürlüğe başvurmalıyız. İşlemler ilk kart aldığımız zamanki gibi tekrarlanır. Prefektür kartlarınızı alacağınız günü bize bildirir ve başvurduğumuz aynı yerden kartlarınızı alırız. Bunun karşılığında prefektürlüğün bize haber vermek için yolladığı kâğıda imza atarız.

EĞER önce oturma kartı almışsak fakat çalışma kartınız yoksa, veya çalışma kartınız daha önce bitmişse, çalışma kartı vermek için, oturma kartınızı alıp yerine üç aylık geçici oturma müsaadesi verirler.

Eğer prefektür oturma kartınızın bitiminden sonra Fransa'da oturmanıza izin vermiyecekse, çalışma kartınızı oturma kartınızın bitimine kadar uzatırlar.

Eski oturma kartınız, çalışma kartı veya kontratınızdan önce bitmişse, oturma kartı yenilenirken çalışma kartı da yenilenir.

ADRES DEĞİŞTİRİRSEK, yeni mahallenizin komiserliğine oturma kartınızla birlikte gideriz.

ÇALIŞMA KARTIMIZDA YAZILI OLAN MESLEĞİ DEĞİŞTİRMEK İSTİYORSAK, bu ilk yazılmış olan meslekte, Fransa'da en az bir yıl çalışmış olmanız gerekir.

Kart yenileme sırasında, meslek veya bölge değiştirmek isteğiniz için de başvururuz. Kartlarınızın bitiminden önce değiştirmek istiyorsak, Agence Nationale Pour l'Emploi'nın bölge temsilciliğine başvurmalıyız.

- - - - -

Yurt Dışında Çalışan İşçiler Üstüne...

...VE DÖVİZ MAKİNASI ARIZALANMAK ÜZERE...

Son yıllarda bütün hesaplar, yurt dışında çalışan işçilerimizin ülkemize sağladıkları veya sağlayacakları döviz gelirleri üzerine yapılmakta. Ekonomimizin tek kurtuluş yolu sanki bu.. Yahudi züğürtleyince eski defterleri karıştırır misali, bizim yıllanmış poltikacılarımız, iktidarlarımız, ulemamız, hatta plancılar, ekonomik refah için bu reçeteye sarılmakta. Kolay, ucuz, câzip ve eziyetsiz bir yol çünkü. Bu tema kamuoyunda devamlı işlenmekte, ekonomimizin, sosyal ve siyasi gelişimimizin şansı, gurbet ellerde hayatlarını en çetin şartlar altında sürdüren vatandaşlarımızın varlığı ve yaratacakları imkanlarla ilişkili gösterilmekte.

Halk deyimiyle, "bir lokma bir hırka" hesabı, ekmek parası için yabancı diyarlara göç eden bu insanlara, "Altın yumurtlayan tavuk" gözü ile bakılmakta, Bu konuda yazılar yazılmakta, konuşmalar yapılmakta, resmi ve gayrı resmi kişiler nutuklar vermekte. Hükümet yetkilileri ise yabancı ülkelere gönderilen vatandaşlara güya "güllük gülistanlık" bir yaşama ortamı sağlamış olmanın kıvancı içinde gözükmekte, Ajans, basın ve radyo haberlerinde gün aşırı bu konularda beyanlara, yorumlara, döviz gelirleri tahminlerine geniş şekilde yer verilmekte. Hele, işçi sevkiyatı miktarında artışlar adeti çok müjdeli bir haber gibi flâş olarak yayılmakta.

SUN'İ PEMBELİK

Sadece kendilerine döviz getiren kaynak olarak baktığımız yabancı ülkelerdeki işçilerimiz gerçekten çok para kazanmaktalar mı? İleri sürüldüğü gibi emeklerinin karşılığını tam olarak alıp, yeterli refah seviyesine ulaşabiliyorlarmı? Hakları aranıyormu? Başka bir deyişle işçimiz, bulunduğu yabancı ülkede istismarmı ediliyor, yoksa çalışma, gelir ve sosyal güvenlik yönünden kârlı mı çıkıyor? Cevaplandırılması gereken sorular bunlar.

İşte, bu konular üzerine ciddi şekilde eğilen pek olmamış, yahut politik çıkar hesapları içinde bu ihtiyaç hissedilmemiştir. Kamuoyuna sadece madalyonun bir yüzü gösterilmiştir. Yabancı ülkelerdeki Türk işçisi sorununu bir de bizim bilinen politikacı, plancı ve turistik geziler yapan resmi heyetler dışında değerlendirmekte fayda vardır.

ANADOLU'YU GÖRMELİ

Madalyonun bir de ikinci yüzünü görmek gerekir. Acaba bize döviz getirsin diye yabancı ülkelere sevk ettiğimiz işçilerin gerçek durumu nedir? O ülkelerin bu vatandaşlarımızla ilgili görüşleri, tutumları nasıldır? Konuyu bu açıdan ele almak gerekir.

Bunu özellikle yarım milyon Türk işçisinin çalıştığı Federal Almanya örneği içinde değerlendirmek mümkün. Federal Almanyanın İstanbul İrtibat Bürosu Müdürü, yetkili bir ağız olan Heinz Von Harrassowski, "Türk işçilerinin göçü ile ilgili görüşlerini Der Spiegel dergisine şöyle açıklamıştır:

"İnsan Anadolu'yu görmeli ki, o zaman Türklerin neden Almanya da barakalarda bile, kendilerini bu kadar mutlu hissettiklerini anlayabilsin!"

Aynı dergide geçen sözlerden biri de şöyle:

" Anadolu'da evler, kerpiç ve sazdan yapılmıştır. Buyu... yoktur. Kışın ısınmak için odun, çalı çırpı veya tezek yakılır."

Bütün bu satırlarda adeta işçilerimize yapılan ikinci sınıf vatandaş muamelesinin savunması yapılıyor. Nitekim Alman İşçi Sendikaları Konfederasyonuna üye sendikalar, yabancı işçilerin eşit hak ve sosyal güvenlik şartlarına sahip olmaları gereğine, isteğine karşı çıkmışlardır. İşyerlerinde mukavele şartaları ciddi şekilde denetlenmeyen Türk işçileri, bundan en fazla zarar gören yabancı işgücünü teşkil ediyor.

YABANCI GÖZÜ İLE

Başka bir örnek daha: Avusturya İşçi Sendikaları Konfedarasyonunun (ÖSDGB) organı Solidariet(Dayanışma) dergisinde yayınlanan bir yazı ilginçtir: Bizim yetkililer, ulemalar bunları okumalıdır. Aşağıdakı satırlar gözden geçirildiğinde, yurt dışındaki işçilerimizin içinde bulunduğu durum açıkça anlaşılabilir:

"Ağır veya parçabaşı işçisi olarak, gündüzleri fabrikaların hollerinde, ya da inşaatlarında çalışarak geçirirler. Geceleri ise, dört beş arkadaşan paylaştıkları, kabin kadar küçük, buna karşı, kirası çok yüksek odalarda geçer. Ya tahta ranzalarda, ya da hastane somyalarında yatarlar. Duvarlara yapıştırılmış basit resimler, onlara yurtlarını hatırlatır.

Yabancı işçiler yurdumuzda, konuk işçiler diye adlandırılır. Ama misafirlikle en ufak ilişkileri yoktur. Bir yabancı muamelesi görürler. Bir çok işveren onları her türlü haktan yoksun sayar. Bir uşak muamelesi yapar. Ağır olduğu, kirli olduğu ya da az ücret ödendiği için Avusturyalı işçilerin yapmadığı işler, bunlara verilir. Bizler efendi, onlar ise uşaktır. "

Yabancı işçiler arasında, Türklerin kahve tiryakilikleri yanında sadece bir zevkleri vardır; büyük istasyonlarda, küçük gruplar halinde toplanıp, konuşmak ve İstanbul'a giden trenlerin arkasından hayâl dolu gözlerle bakmak..."

HEYETLER

...Evet...Gelip geçen, isimleri unutulup giden, Çalışma Bakkanlarımız başta olmak üzere, siyasi parti liderleri, milletvekil-

leri, resmi erkân, Planlama Teşkilatı temsilcileri, zaman zaman sık sık, onların dertlerini "mahallinde tesbit" amacı ile, yurt dışına seyahatlar yapmışlardır, yapmaktadırlar. Bundan sonra da mutlaka yapılacaktır. Çeşitli boyutlarda raporlar hazırlamışlardır. Hatta saygıdeğer bir ilim adamımız, Türk işçisinin en büyük sıkıntısının domuz etine alışamamak ve eğlenememekten doğduğuna işaret etmiştir. Bir diğeri ise, bir kaç işini yoluna koymuş Türkle konuşmak suretiyle yaptığı değerlendirmeyi genellemeye çalışmıştır. Ona göre, Türk işçisinin bütün sorunları çözümlenmiş, ancak teferruat kabilinden bir kaç mesele kalmıştır. İşçileriniz oralarda krallar gibi yaşamaktadır!...

Ne gariptir, bu geziler, işçilerinize bir şey sağlamaz da görevli "seyyah"ın eşini, çocuğunu sevindirir. Heyetler gider, heyetler gelir, bizim işçileriniz neyse o'dur. Yaşantılarında, en küçük bir değişme olmaz. Yine hor görülür, yine hakkı yenir, yine barakada yatar kalkar. Heyetler dönünce genellikle, "İşçilerinizin durumu iyi. Haklarını alıyorlar" derler. Ama inanmayın. Davetler, kokteyller gerçeklerin görülmesine zaman ve fırsat bırakmaz.

KADERLE BAŞBAŞA

Bakın Avusturya İşçi Sendikaları Konfederasyonu bu konuda ne diyor?

" Yapılan araştırmalar göstermiştir ki, yabancı işçiler özellikle orta ve küçük işletmelerde, toplu sözleşmelerle saptananın altında ücret almaktadırlar. "

Bu durum yadırganmamalıdır...Çünkü işçi daha Türkiye'den dışarı adımını atarken kaderi ile başbaşa bırakılmaktadır. İşçiniz adına yabancı ülke işvereninin tek taraflı şartları hemen kabul edilmektedir. İkili anlaşmalarda pazarlık gücümüz hemen hemen yok denecek kadar azdır. Sendikacıların çok yerinde bir deyişle tütünümüzü, üzümümüzü, fındığımızı, pamuğumuzu satarken bir pazarlık yaparız. Ama kutsal olan iş gücümüzü satarken, böyle bir gereği duymayız. Az da olsa döviz gelecektir ya, gerisi önemli değildir. Nasıl olsa giden çoğaldıkça, döviz de çoğalacaktır.

Genel olarak yabancı işçiler konusunda Almanların pek hassas oldukları söylenir. Ama durumun hiç de böyle olmadığı kendi araştırmaları ile dahi ispatlanabilir. 1965 yılında "Bütün Yabancı işçiler memleketlerine dönsün. Biz günde iki saat fazla çalışırız" diye sokaklara dökülen Alman işçilerinden artık ses çıkmıyor. Çünkü, bu ülkede yabançı işçi çok kazanmıyor, bilakis sermayedarları kazandırıyor. Sömürmüyor, fakat sömürülüyor. Bu gerçeği Alman istatistikleri de saptıyor.

DİRİ İŞ GÜCÜ

Batı Almanya'da çalışan işçilerin onda biri yabancı işçi. Bunlrın eşi ve çocukları ile birlikte miktarı 3 milyonu bulmakta. Bu miktarın %90'ı, 20-45 yaşları arasında. Yani tam randımanla çalışabilecek çağda. Ücretleri ve iş şartları, iş nevileri, Alman vatandaşından %10-15 daha aşağı seviyede. Bu yabancı işçiler yapılan klâsmana göre, iyi kötü her çeşit çalışma ve yaşama şartına razı. Bu işçilerin sosyal ve ekonomik problemleri, ülkede ses vermesi bakımından yerli işçilere göre yok denecek kadar kadar az. Yabancı işçilerle birlikte Türk işçilerinin Batı Almanya'da çalıştıkları iş alanları içinde dağılış oranları şöyle: %40 çelik ve metal endüstrisi, %24 diğer endüstri kolları, %17 çeşitli meslekler, %16 inşaat sektörü. Tüm olarak işçilerimizin %60 ilâ %80'i vasfsız ve düşük ücretli işlerde çalışmakta. Almanyadaki yabancı işçilerden sadece 1970 yılında vergi ve sigorta ücreti olarak toplam 5,5 milyar mark kesilmiştir. Buna mukabil işçilerin bu keseneklerinden yararlanma oranı ancak %30 kadar olmuştur. Örneğin Batı Alman resmi istatistiklerine göre, 1966 yılında yabancı işçilerden 1 milyar 2 milyon mark emeklilik ödeneği kesilmiş, buna karşı ancak 127 milyon mark emekli parası ödenmiştir. 1970 yılında bu ödeme ancak %10 oranında artmıştır. Bu da yabancı işçilerin ne ölçüde sosyal güvenlik haklarından yararlandığını belgeliyor.

SESLENİŞ

Bir Türk işçisinin Almanya'da gurbet acısı içinde memleket özlemini dile getiren içli seslenişine bir kulak verelim:

Heves edip Almanların markına
Ben de düştüm şu feleğin çarkına
Burda vardım neselenin farkına
Hasretine dayanamam Türkiyem

Parasız kal, Banhoflarda gecele
Danke Şönü, bitte şönü hecele
Çoluk çocuk para ister acele
Bir yol oldu, bilmiyorum bir kelâm
Halinize itler güler vesselâm!..

Yurt dışındaki işçilerimizin öyküsü acıklı, acıklı olduğu kadar da düşündürücü.

(Devir, Cilt3/Sayı:28)

SENDİKALARIN OLUŞUMU VE SENDİKA-POLİTİKA İLİŞKİSİ

GÜÇLÜ KOLUN DİLERSE,BÜTÜN ÇARKLAR
DURUVERİR
(Alnan İşçi Türküsü)

SENDİKALAR, YERYÜZÜNDE
ŞİMDİYE KADAR VAROLAN
ŞEYLERİN EN KÖTÜSÜDÜR
(Henry Ford:Amerika-
nın en zalim patron-
larından biri)

İçinde yaşadığımız düzende, genel olarak işçi kuruluşlarının, dar anlamda sendikaların oluşumunu açıklıyabilmek için işe kapitalizmden söz ederek başlamak gerekli.

Kapitalizm, toprağın, fabrikaların, aletlerin az sayıda toprak sahibinin ve kapitalistin malı olduğu, buna karşılık halk kitlelerinin hiç mülkü olmadığı veya pek az mülke sahip olduğu ve iş gücünü kiraya vermek zorunda kaldığı sosyal sisteme verilen addır.

Toprak ve fabrika sahipleri işçileri kiralar ve onlara, pazarda satacakları şu ya da bu tür malları ürettirir. Fabrika sahipleri işçilere ancak kendilerinin ve ailelerinin kıt kanaat yaşamasını sağlayacak kadar bir ücret verirler. Buna karşılık, işçinin bu miktardan yüksek ve fazla ürettiği her şey kâr olarak kapitalistin cebine iner. Bu yüzden, kapitalist ekonomide halkın çoğunluğu, başkaları tarafından çalıştırılan işçilerdir. Bunlar kendileri için değil, ücret karşılığında patronlar için çalışırlar. Patronların ise,daima ücretleri düşürmeye gayret gösterecekleri tabiidir. İşçilere ne kadar az öderlerse, kârları o kadar büyük olur. İşçiler ise, ailelerine yetecek yiyeceği, iyi evlerde oturmayı, dilenciler gibi değil de, diğer insanlar gibi giyinmeyi sağlayacak en yüksek ücreti almağa çalışırlar. Bu nedenle, patronlarla işçiler arasında ücret konusunda daimi bir mücadele sürüp gider. Patron en çok işine gelen, yâni en düşük ücretle çalıştırabileceği işçiyi arar. İşçi ise dilediği patronun işine girmekte serbesttir. Bu yüzden de kendisine en fazla ücret ödeyecek olanı arar. İster şehirde, ister köyde çalışsın, ister toprak ağasının ya da zengin köylünün, ister müteahhidin, ya da fabrikatörün işine girsin, işçi ücretler konusunda daima patronla pazarlık eder, mücadele eder.

Ama, tek bir işçinin kendi başına mücadele etmesi mümkün müdür? Bunun mümkün olmadığını tarihi gelişim bize gayet açık olarak göstermektedir. Kapitalist ekonominin gelişmesiyle beraber zamanla, iş yerlerinin sayıları ve boyutları büyümüştür. Çalışanların sayısı artmıştır. Köylüler topraklarını kaybetkte, ve köyden şehire ya da fabrikalara akın etmişlerdir. Toprak ağaları ve fabrika sahipleri işsiz bırakan makinaları kullanmaya başlamışlardır. Şehirlerde işsizlerin sayısı artmıştır. Açların artması ücretlerin gittikçe daha çok düşmesine, iş şartlarının daha da bozulmasına, kadın

ve çocukların da 15-18 saat gibi dayanılması imkansız uzunlukta iş saatlerinde çalışmasına zorunlu kılmıştır. İşçinin patronla tek başına savaşması gittikçe imkansızlaşmaktadır. İşçi iyi ücret ister, ya da ücretinin azalmasına razı olmazsa, patron ona defolup gitmesini, düşük ücretle ve daha kötü iş şartlarında çalışmaya hazır aç bir sürü insanın kapılarda bekleştiğini söylemektedir.

Halkın şehirlerde ve köylerde her zaman büyük sayıda işsiz bulunacak kadar yoksullaştığı, fabrika sahiplerinin büyük servetler biriktirip, küçük mülk sahiplerinin milyonerler tarafından ezildiği bu dönemde tek başına bir işçi kapitalistin karşısında tamamen güçsüz kalmıştır.

Bu yüzden işçiler, bu kadar kötü bir duruma itilmeleri karşısında sık sık kanlarını dökmek zorunda kaldıkları bir ölüm kalım savaşına girmişlerdir. Her biri tek başlarına büsbütün güçsüz olduklarını ve sermayenin baskısının kendilerini ezip geçme tehlikesini taşıdığını gördükçe, patronlara karşı kendi aralarında birleşerek baş kaldırmışlar ve giderek işçi örgütlerini, sendikaları oluşturmuşlardır.

Kısaca özetlersek, sendika, kapitalist toplumlarda, hâkim sınıflara(fabrikatörlere, patronlara) karşı, işçilerin tek tek mücadele yerine, birleşerek karşı çıkmaları olmaktadır.

SENDİKALAR VE POLİTİKA

Uzun zaman, sendikacılık, sadece toplu pazarlık yapıp bir toplu iş sözleşmesi imzalamak olarak görülmüştür. Bu anlayışın sonucunda, sendikacılığın amacı, sadece ücret zamlarıyla sınırlanmıştır. Halbuki, çağdaş sendikacılık anlayışı değişiktir. Çağdaş sendikacılığa göre, işçi sendikalarının ana amacı, toplu pazarlığın ötesinde tüm ülkenin ve bu arada işçi sınıfının da çıkarlarını savunmaktır. İşçilerin çıkarları ise bir bütündür. Ücretleri arttırmakta bu bütün içinde bir bölümdür. İster ücretlerin arttırılmasını savunsunlar, ister işçinin diğer çıkarlarını savunsunlar aslında sendikalar bir siyasal sistem içinde, bir siyasal katılma içinde bulunmak zorundadırlar.

Sendikalar beğenseler de beğenmeseler de politik oluşumun içindedirler. Hatta partilerüstü bir politika izliyoruz derlerken dahi politikanın içindedirler, ama tutarsız olarak.

Bu oluşumu anlayabilmek için önce iki kavramı birbirinden ayırmak gerekir: <u>Partiler dışı kalmak</u> ve <u>politika dışı kalmak</u> .

Bunlardan ikincisi imkânsızdır. Bir işçi örgütünün politika dışı kalmayı amaçlaması, istisnasız hepsi politikaya bağlanan ya da politik hareketten doğan sosyal ve ekonomik olaylara sırt çevirmeğe, dolayısıyla işçi örgütlerinin varlık nedenlerini yitirme çalışmaktan başka bir şey olamaz.

Birincisi,yani partiler dışı kalmak , görününde mümkündür. Ancak tutarsız bir iştir. İşçi kitlelerinin çıkarlarına ters düşen bir durumdur. Giderek, işçi kitlelerinin çıkarlarına ters düşen siyasi partilerin iktidara gelmelerini ve iktidarda uzun süre kalmalarını sağlamaktan başka bir şeye yaramaz. Düşüncelerinde, işçi sınıfından çok, büyük sanayici ve ticaret alemine dönük olan partiler işçi çıkarlarıyla ister-istemez çelişkiye düşerler. Uzun dönemde, işçiler ve onlardan daha da zor koşullar altında olan köylüler bundan zarar görürler. BU NEDENLERLE, İŞÇİ SENDİKALARI İSTESELER DE, İSTEMESELER DE POLİTİKANIN İÇİNDE BULUNMAK ZORUNDADIRLAR, çünkü politika günlük yaşamın bir parçasıdır ve ekmek fiyatından işçinin ücretine ve hatta yaşamın devamına kadar bütün konularda hep bu politik ortam içinde karar verilir. BİR SENDİKACI POLİTİKA DIŞINDA YA DA ÜSTÜNDE OLAMAZ, ÇÜNKÜ HER AN YAPTIĞI ŞEY POLİTİKADIR.

(Gelecek Yazı: Türkiye'de Sendikacılığın
Kısa Tarihi ve Sarı Sendikacılık)

D U Y U R U

Fransız Radyo-Televizyon Kurumu(O.R.T.F,), Türkiyeli İşçinin Saati yayınlarına, diğer yabancı işçi yayınları gibi, Ağustos ayında ara verecektir. Yayınlar 1 Eylül Cumartesi günü saat 7 ye on kala tekrar başlayacaktır.

Yayınlar Paris ve çevresinde orta dalga		348 m de
Strasbourg'da	" "	235 "
Brest, Lyon, Marsilya		
Nancy, Nice, Rennes'de	"	242 "
Bordeaux, Grenoble,		
Limoges, Nantes, Toulouse'da		222 "

dalga uzunluklarından dinlenebilir.

RAKKAMLARIN DİLİYLE TÜRKİYE

- TÜRKİYE'NİN MİLLİ GELİRİ ARTMADI: Uluslararası Kalkınma ve İşbirliği teşkilatı (OECD) tarafından yayınlanan, üyelerin yıllık iktisadi durumlarını gösterir istatistiklerde Türkiye'nin fert başına düşen milli gelirinin daha önceki yıllarda olduğu gibi 360 dolar olarak kaldığı belirtilmektedir. Almanya'da fert başına düşen milli gelir 3550 dolar, Belçikada 3010 , Kanadada 4240, Danimarkada 3500, Amerikada 5160, Fransada 3180, Yunanistanda 1220, Portekizde 770, İngilterede 2460, İsveçte 4400, İsviçrede 3880 dolardır.

Başka bir deyimle bir yılda Almanyanın fert başına geliri, bir Türke düşenden bir buçuk misli, Amerika, Belçika, Danimarka, Japonya, Norveç, Hollanda gibi ülkelerin bir misli, Yunanistan, Fransa, Avusturya, İrlandanın da bir misline yakın fazla olmuştur.

İstatistiklere göre Türkiye yerleşme bakımından en geridir. Örneğin 1970'de bin Türkten 3,8'ne inşaatı tamamlanmış ev düşerken, bu rakkam nüfus artışı yüzünden binde 2'ye inmiştir. Daha önceki yıllarda ise Türkiyede kişilere binde 4,7 oranında ev düşmekte idi. Rakamlar Almanya'da 8,1, Avustralyada binde 11,4, Kanadada binde 8,9, Danimarkada binde 10,3, İspanyada binde 9,1, Amerikada binde 9,1, Finlandiyada binde 10,8, Yunanistanda binde 13, Japonyada ise binde 14,3'tür.

- OECD: FİYAT ARTIŞINDA TÜRKİYE EN BAŞTA: OECD geçen yıl dünyada en yüksek fiyat artışlarının Türkiyede meydana geldiğini Artış hızının bu yıl da devam ettiğini bildirmiştir. OECD tarafından hazırlanan bir bültende, "rekor kıran ülke olan Türkiye'de tüketici fiyatlarının 1971'de yüzde 19, 1972'de yüzde 15,6 oranında arttığını belirtmiştir. 1973'de birinciliği İzlanda yüzde 16,6 ile almış, Türkiye yüzde 12,2 ile ikinciliğe düşmüştür

- SON 8 YILDA İŞSİZ SAYISININ YÜZDE 100 ARTTIĞI AÇIKLANDI: Eskişehir Sanayi Odası Genel sekreteri Yılmaz Çakır Türkiyede işsizliğin son sekiz yılda yüzde yüz oranında artış gösterdiğini söylemiştir. 1965 yılında Türkiyede işsiz sayısı 1 milyon 200 bin iken, bu miktar, sekiz yıllık süre sonunda 1972 yılında yüzde yüz oranında bir artış göstererek, iki milyon 100 bine ulaşmıştır.

- VERGİ DAĞILIMI ADALETSİZ: ÜCRETLİ TÜCCARDAN ÇOK VERGİ ÖDÜYOR. Türkiyede ortalama olarak ayda 1.500 lira net gelire sahip bir ücretli veya memur yılda 8.000 lira çevresinde gelir vergisi ödemektedir. Ücret veya maaş ödenirken kesilen bu vergi-

de herhangi bir şekilde kaçakçılık yapma olanağı yoktur. Buna mukabil diğer bütün gelir vergisi mükelleflerinden beyan edilen gelire göre vergi alınmaktadır. Türkiyede beyan edilen gelire göre vergi ödeyen tüccar, sanayici , nakliyatçı gibi vergi mükelleflerinin yılda ödedikleri ortalama vergi miktarı 6.000 lira çevresinde kalmaktadır.

- TÜRKİYEDE , 100 İŞÇİDEN 41'İ, İŞ YERİ KOŞULLARI NEDENİYLE HASTALANIYOR: Sosyal Sigorta Kurumu doktorlarından Emin Tonguç'un açıkladığına göre anket sonuçları İş Sağlığı ve Güvenliği Merkezinin çalışmalarından elde edilmiştir. İşgörmezlik ve işgücü kayıplarının yüzde 10'nun meslek hastalıklarına, yüzde 90'nın ise olağan hastalıklara bağlı olduğunu açıklıyan raporda hastalık-işyeri koşulu bölümünde şöyle denilmiştir: Hastalık ile işyeri koşulu arasında sıkı bir ilişki vardır. Örneğin gece işçileri uykusuzluk hastalığına, temizlik işçileri kronik bronşite, çamaşırcılarda romatizmaya yakalanmaktadırlar..Araştırma yaş ortalaması 37 olan 350 işçi üzerinde yapılmış ve bu işçilerden 145'nin işyeri koşulları nedeniyle hastalandıkları anlaşılmıştır. 145 olayın işçilerin niteliklerine göre dağılımı şöyledir: 74 vasıfsız işçi, 42 kalifiye işçi, 28 usta veya ustabaşı ve 1 tekniker.

- %93'ü evli olan yurt dışındaki Türk işçilerinin %81'i eşlerini yanına aldırmadı: Yurt dışında bulunan işçilerimizin yüzde 93'nün evli olduğu ve bunlardan ancak yüzde 12'sinin ailelerini yanlarına aldıkları tesbit edilmiştir.

Yapılan bir araştırmaya göre, İş ve İşçi Bulma Kurumu kanalıyla 1961 yılından 1970 yılına kadar yurt dışına giden işçi sayısı 480.796'dır. Bu sayının yüzde 82.4'ü erkek, geri kalanları ise kadın işçidir. İşçilerin gittikleri ülkelere göre dağılımı ise, yüzde 85.8'i Almanya, yüzde 3,8'i Avusturya, yüzde 3.3'ü Hollanda, yüzde 7.1'i diğer Avrupa ülkeleri ve Avustralya'dır.

Araştırmada ayrıca, 1966-1970 döneminde yurt dışına giden 253.481 bin işçinin yüzde 74'nün vasfsız olduğu belirtilmektedir. Bu işçilerden yüzde 18.2'sinin inşaat kesiminde, geri kalanların ise konfeksiyon, dokuma, demir-çelik sanayii, madeni eşya ve elektrik aletleri üzerinde çalışmaktadırlar.

İşçilerin yüzde 54'nün ortalama çocuk sayısı 2-4, yüzde 17'sinin de ortalama çocuk sayısı 5 veya daha fazladır.

- DIŞ BORÇLARIMIZ NE KADAR?30 Eylül 1972 durumuna göre, Türkiyenin fiilen dövizle ödenek mecburiyetinde bulunduğu dış borçları tutarı 2 milyar 222 milyon dolardır. Bu rakkamın 2 milyar 117 milyon doları kamu kesimine ve sadece 110 milyon doları

özel sektöre aittir.

Ayrıca durum, alacaklılara göre gözden geçirilecek olursa 1.706 milyon dolarlık borcun, yabancı ülkeler tarafından(890 milyon doları A.B.D., 391 milyon doları Almanya, 132 milyon doları İngiltere) ve 460 milyon doları da milletler arası kuruluşlar (81 milyon doları Dünya Bankası, 89 milyon doları Milletler arası Kalkınma Bankası, 105 milyon doları Avrupa Para Anlaşması, 160 milyon doları Avrupa Yatırım Bankası ve 10 milyon doları Para Fonu) tarafından verildiği anlaşılmaktadır. Bakiye 51 milyon dolar ise, yabancı firmalara ve 5 milyon doları da konsolide borçlara aittir.

Üstelik bu borçlara ait ayrıca 1.182 milyon dolar faiz ödemesi yapılması gerekmektedir. Böylece Türkiye'nin fiilen yaptığı borçlanmalara karşı, dövizle ödemek mecburiyetinde bulunduğu toplam borç ve faizler tutarı 3 milyar 404 milyon doları bulmaktadır.

Bu borçların ana para ve faiz ödemeleri, 2018 yılına kadar taksitlere bağlanmıştır. Öte yandan Türkiyenin Türk parası olarak ödemesi gereken ayrıca 3 milyar 480 milyon liralık dış borcu mevcuttur. Bu borcun 2.271 milyon lirası devlete ve bakiyesi özel sektöre aittir. Böylece 2014 yılına kadar, çeşitli taksitlerde ve Türk parası ile ödenmesi gereken bu borçlar toplamının da 5.450 milyon lira olduğu ortaya çıkmaktadır.

TÜRKİYE BASININDAN

ÜZÜLMEYİN DOĞUNUN EMEKÇİLERİ

Gazetelerden, romanlardan doğu insanının ezilmişliğini, Anadolu kadının çilekeş yaşamını, Çukurova'nın zenginliğini, Çukurova'nın fakirliğini anlatan yazılar okuruz. Bu gerçekleri kabullenmeyen, "bunlar bilinmemeli, okunmamalı" dercesine "müreffeh Türkiye" yaratan politikacılarımız var. Her şeye rağmen, doğru ve gerçek olan hadiseleri hikâyelerine konu alan yazarlarımız, türküleriyle dile getiren ozanlarımız var.

Üzülmeyin doğunun emekçileri, Anadolu kadını, Çukurova'nın ırgatları. Bizim de, sırtında beşiği, kucağında odunu, önünde iki keçisiyle yorgun argın gün batarken evine dönen kadınlarımız var. Maden ocaklarından gelemeyen, sevdiği insanlara hasret emekçilerimiz var. Çalı çırpı ışıkları altında ders çalışıp büyük adam olmaya çalışan çocuklarımız var. Hem de, Karadenizde sahilden 37-40 km. içerde Korgan'da, Kumru'da, Aybastı'da

İleri dünyanın yeniliklerinden nasibini alamıyan insanlar yaşar buralarda. Okuma yazma bilenlerin sayısı bilmeyenlerden azdır. Kavgaları birbiriyledir hep. Kimse başkalarının iyiliğini istemez. Evini yakar. Hayvanını keser. Danasını çalar. Arkadaşını sarhoş edip parasını alır kumar masalarında. Birileri için küçük para. Onların bir arada göremediği büyük para 100 lira 200 lira.

Fakirin kavgasıdır bu. Hak nedir? Nasıl alınır? Bilmeyen insanların kavgası...Zengin yoktur buralarda. Zenginim der... Zenginsin der başkaları. Binlerce yoksulun içinden bir kaç tane zengin. Birkaç tanesinin zenginliği binlercesinin fakirliği...

Bizim kasabamızda polis yoktur, jandarma vardır.

- Ulan!..Ömer inen benim yerime girmiş...
- Benim ormanımdan odun çalmışsın...
- Vay!..Sen benim avradıma sövmüşsün...

Vurur kellesine baltayı. Birisi kelepçeli, diğeri yorgana sarılı salın üstünde gelir kasabaya.

Bizim kasabamızda doktor yoktur. Eğer devlet baba bu fukaralara acımış ise; bir hükümet tabibi gönderir. Yapacağı ilk şey; bir eczane açmak. Ve bol bol ilaç satmak, hepsi hasta olan insanlara. İki üç sene çalışır gider....

Kumar serbesttir bizim kasabamızda. Gençler, aylarca gurbet kahrı çekip biriktirdikleri paralarını verir bir gecede. Kolundaki saatini verir, bir gecede. Kesildi mi avradının kıymetli şeylerini koyar ortaya kimisi...Tüm cahiller oynamaz ya kumarı. Memurlar, amirler...onların da pek farkı yoktur diğerlerinden. Lâkin küfürleri kibarcadır.

Bizim kasabamızda faizcilerin, tefecilerin en namussuzları vardır. Muhtaç olana 1000- verir, karşılığı açık senet. Bazen 5000- olur. Bazen 10 bin olur. Araziler satılır, evler satılır böylece.

Üzülmeyin doğunun emekçileri! Bizim de ağlayan çocuklarına "Size bazar ekmeğe getirecem" deyip kandıran ve bu ekmeği götüremeyen emekçileriniz var.

(Necati Kesen- Korgan-ORDU)
Yeni-Ortam okuru.

"İŞÇİ BİRLİĞİ", FTİB Aylık yayın organı.
Fiyatı: 2 F, Yıllık Abonesi 30, altı aylığı: 15 F.
Geçici Yazışma adresi: 6, Place St. Michel Paris,6.
Telefon: 325 92 63
Imp. Spec. UETF, 6 Place Saint-Michel 75006 PARİS